

SØNDAG D. 22. JUNI 2008

Prædiken af Søren P. Grarup

Indgangslæsning: Romerbrevet kap. 10 v. 9-11+13.

Epistel-læsning: 1. Peters-brev kap. 2 v. 4-10

PRÆDIKENTEKST: **Mattæusevangeliet kap. 16 v. 13-26**

Udgangslæsning: 5. Mosebog kap. 31 v. 8.

I evangelieteksten i dag hører vi den allerførste kristne trosbekendelse, som Simon formulerer sådan: »Du er Kristus, den levende Guds søn.«

Det er Jesus selv, der beder om at høre den: "Hvem siger I, at jeg er?" - næppe for at sole sig i disciplenes anerkendelse, men fordi det er vigtigt at sætte ord og navn på sin tro. Idet vi sætter ord og navn på troen, bliver den så at sige virkelighed - troen bliver mere og andet end en privat følelse eller formodning. Først når vi sætter ord og navn på kan troen være det livsgrundlag og den livs-retningsgiver, en tro skal være.

Mon ikke det var den erfaring Paulus havde gjort, da han skrev: "Med hjertet tror man til retfærdighed, med munden bekender man til frelse."

Den næste kendte formulering af kristentroen, finder vi i Filipperebrevet som slutning på Kristushymnen i kap. 2. Den lød ganske enkelt: "Jesus Kristus er Herre."

Det kan lyde som nemme ord at tage i munden. Alligevel skriver Paulus til Korinterne: "... ingen kan sige: Jesus er Herre! undtagen ved Helligånden."

I urmenigheden og i Oldkirken kunne det være en ganske risikabel affære at bekende Jesus som Herre. For kejseren i Rom gjorde krav på eneretten til den titel, og for ganske mange kom bekendelsen til at betyde, at de i bogstaveligste forstand måtte tage deres kors op og følge Jesus i døden.

Og det kan bekendelsen af Jesus som Herre stadig betyde for ganske mange kristne rundt om i verden.

Godt 300 år efter, at Peter havde aflagt den første kristne trosbekendelse, fandt man det nødvendigt at sætte flere ord på bekendelsen for at sætte et værn op omkring kirken - et værn mod to sider: På den ene side mod de vranglærere, som reducerede Jesus til noget meget mindre end den levende Guds Søn, og på den anden side Kejsermagten, der på den tid så sin fordel i at lade være med at forfølge kirken og i stedet tage kirken ind under sine vinger. Kirken kunne bruges i magtspillet, og en klar og præcis trosbekendelse kunne være et værn mod at blive opslugt i det spil.

Det blev til de klassiske trosbekendelser, som indtil i dag har været det, kristne kirker har genkendt og anerkendt hinanden på.

Nuvel - disse trosbekendelser har aldrig været en dybt integreret del af gudstjenestelivet i baptistkirker i Danmark, for vore "fædre" lærte os, at Bibelens ord var alt rigeligt - og det er jo sandt nok. Men trosbekendelserne blev vel nærmest regnet for - om ikke forkerte, så lidt overflødig teoretisk dogmatik. Men dér tog vore baptistiske "fædre" altså fejl.

De klassiske trosbekendelser er ikke teoretisk dogmatik. Grundlæggende er de blot uddybninger af Simons bekendelse ved Cæsarea Filippe. Det kunne siges til de kirkefædre, der formulerede dem, som Jesus sagde til Simon Peter: "... det har kød og blod ikke åbenbaret dig, men min fader i himlene." Vel har de tænkt, så det knagede, for at finde de rette ord, for de skulle sætte ord på deres dybe erfaring af og kendskab til den levende Gud - Fader, Søn og helligånd.

Og hvis I vil være med, så lad os nu sammen med Simon Peter og sammen med Oldkirken og sammen med kristne ud over hele jorden bekende Jesus Kristus som Herre.

Lad os rejse os og tage den Apostolske Trosbekendelse i vor mund:

**Vi tror på Gud Fader, den Almægtige,
himlens og jordens skaber.**

**Vi tror på Jesus Kristus, hans enbårne Søn, vor Herre,
som er undfanget ved Helligånden,
født af Jomfru Maria,
pint under Pontius Pilatus,
korsfæstet, død og begravet,
nedfaret til dødsriget,
på tredje dag opstanden fra de døde,
opfaret til himmels,
siddende ved Gud Faders, den Almægtiges, højre hånd,
hvorfra han skal komme at dømme levende og døde.**

**Vi tror på Helligånden,
den hellige, almindelige kirke,
de helliges samfund,
syndernes forladelse,
kødets opstandelse og det evige liv.**

Amen.

Trosbekendelsen er langt mere og andet end tør dogmatik.

Helt fra begyndelsen - da Peter aflægger sin bekendelse - gør Jesus klart, at i en sand trosbekendelse er der mere i spil, end hvad mennesker kan udtænke - og også mere, end hvad mennesker kan præstere, for trosbekendelsen er mere end ord.

“Salig er du, Simon, Jonas' søn,” siger Jesus, “for det har kød og blod ikke åbenbaret dig, men min fader i himlene. Og jeg siger dig, at du er Peter, og på den klippe vil jeg bygge min kirke, og dødsrigets porte skal ikke få magt over den.”

Det var ikke fordi Simon Peter var særligt klippefast. Hvordan ordene har lydt på aramæisk af Jesu mund, ved jeg ikke. Men på Ny Testaments græske grundprog opstår der et ordspil, der tilføjer alvoren et humoristisk strøg: “Du er *Petros*, og på den *petra* vil jeg bygge min kirke.” - *Petros* betyder en sten, en skærve eller rullesten. *Pertra* betyder klippe.

Aldrig så snart har Peter hørt de ord, før rullestenen triller, som vi så tit ser det med den impulsive Peter. Han går i rette med Jesus, om hans forudsigelse af hans lidelse og død. Og Jesus svarer ham med de hårde ord: »Vig bag mig, Satan! Du vil bringe mig til fald. For du vil ikke, hvad Gud vil, men hvad mennesker vil.«

Hvad var der nu blevet af klippen? Var den blevet en snublesten for Jesus? Nej klippen stod fast, om rullestenen rullede aldrig så meget. For klippen, som Kristi kirke kan stå grundfast på, så dødsrigets porte aldrig får magt over den, er hverken rullestenen Simon eller nogen af alle os andre rullesten. Klippen er heller ikke en trosbekendelses ord, som man kan lære udenad.

Klippen er den levende Guds åbenbaring i hjertet, som giver livet retning - vej og mål - når ordene siges, så man ikke kan løbe fra dem, selv om rullestenen ruller.

Simon Peter havde en lang vej foran sig - en lang åndelig vækst - hvor rullestenen rullede mange gange. Vejen begyndte den dag, Gud åbenbarede for ham, hvem Jesus var og er - og den endte her på denne jord den dag, da Peter måtte følge Jesus helt ind i døden på et kors. Og end ikke dér fik dødsrigets porte magt over ham.

Den dag på vejen ved Cæsarea Filippi ser vi den kamp, det dilemma, som Kristi kirke har stået i hver dag lige siden - det er også vor kamp og vort dilemma:

- På den ene side at tage imod Guds åbenbaring og se Jesus som den levende Guds Søn - som Herren, som vi må følge, koste hvad det vil. Så kalder Jesus Peter og os for “salige” - det er et stort ord.

- På den anden side, når det bliver besværligt eller farligt, at gribe fat i det, der ligger os nærmest

- den menneskelige, syndige logik og tankegang, så vi kun vil, hvad mennesker vil, og ikke hvad Gud vil.

Så bruger Jesus sandelig det voldsomme ord "Satan" - som betyder Guds modstander.

Det var dilemmaet i urmenigheden: Skal vi sige "Jesus er Herre", og bevare vor integritet, leve i sandheden, bevare vort håb, men måske betale med livet - eller skal vi sige "Kejseren er Herre", og miste os selv ved at leve videre på en løgn.

Det var dilemmaet og udfordringen i Oldkirken, da de formulerede trosbekendelserne: Skal vi give vranglærerne frit spil, som gør Jesus til mindre end den levende Guds Søn, så vi til sidst blot har en tom religion, som enhver kan jonglere med til egen fordel - skal vi føje os efter statsmagten og blive en del af dens spil, og lade bekendelsen "Kejseren er Herre" snige sig ind ad bagdøren? Nej, vi må sætte en standard for, hvad kristentro og -liv er.

Kirken blev desværre spundet ind i kejserens magtspil alligevel. Og ofte faldt kirkens ledere for magtens og pengenes sødme. Men selv gennem de mørkeste kapitler af kirkehistorien har dødsrigets porte ikke fået magt over Kristi kirke. Men mange mennesker har snydt sig selv og andre for evangeliets rigdom.

Men lad nu kirkehistorien ligge, for det er den samme udfordring, det samme dilemma, vi står i som Kristi kirke i dag.

Vi står der hver især, hver gang vi har valget mellem vor egen behageligheds og mageligheds og sikkerheds vej eller kærlighedens vej, som er korsets vej.

Man hører sommetider folk sige - måske er det i dag mest ældre mennesker der siger det: "Tjah, vi har jo alle vort kors at bære." det er sådan noget man siger, når snakken falder på tilværelsens genvordigheder - nedgroede negle, ondt i ryggen og uvorne teenagere. "Vi har alle vort kors at bære." Det er noget vrøvl, og det er misbrug af Jesu stærke ord.

Når Jesus siger: "Hvis nogen vil følge efter mig, skal han fornægte sig selv og tage sit kors op og følge mig." - så er det kærlighedens vej, han taler om - den kærlighed, der koster mig selv. Den vej, der, der pejles efter bekendelsen af Jesus som Kristus og Herre, som gav sit liv for os, for mig.

Jesus lover: Den, der vil frelse sit liv, skal miste det; men den, der mister sit liv på grund af mig, skal finde det.

Men hvad ligger os nærmest at vælge, når vi i det daglige udfordres til at betrede den vej.

Vi har alle sammen dagligt Simon Peters dilemma tæt inde på livet.

At frelse sit eget liv og hyttte sit eget skind har altid ligget mennesker nærmere end at vælge kærlighedens omkostninger. Men mens det for få generationer siden var god latin at hævde, at kærlighedens vej dog var den bedste og den rigtige vej - selv om man oftest valgte sin egen vej - så er det i dag en accepteret og fast bestanddel af vesterlandsk kultur, at man regnes for smådum, hvis man ikke sætter sig selv og sin egen lyst og fordel og behagelighed og magelighed i første række.

Vi lever i et forbrugersamfund, hvor alt bliver forbrugsvarer - alt fra slankeost til religion. Man shopper i supermarkedet. Man shopper i uddannelse, man shopper i arbejdspladser. Man shopper i velfærdsgoder. Man shopper i kirken - og tager fra hylderne det, der passer ind i ens eget mønster og ens egen livsstil.

Her står kirken igen i Simon Peters dilemma.

Det skal hverken undre eller ryste nogen, at mennesker i dag søger kirken på den måde, som shoppere. Selvfølgelig gør de det. Men når kirken begynder at spille med på den livsholdning, så kirken gør sig selv til et supermarked for forskellig slags åndelighed og forskellig slags

selvtilfredsstillende godgørenhed, så det postmoderne menneskes egocentricitet ikke anfægtes, hvordan kan kirken så samtidig bekende Kristus som Herre?

Det er præcis udfordringen og dilemmaet i Baptistkirken i Danmark i denne tid. Vi er i gang med en omlægningsproces, der skal tage højde for hele tidens egocentriske tendens. Man kan læse om den på BaptistKirkens hjemmeside. Og den skal drøftes på sommerens Missionsstævne - hvor temaet forøvrigt er Jesu spørgsmål: "Hvem siger I, at jeg er?"

I den proces er vi ført ud at balancere på en knivsæg, hvor nogle utvivlsomt vil tippe til den side, hvor man frelser sig selv i et image af aktiv kirke, men går glip af livet.

Og dog kan vi have den tillid til Gud, at han på trods af vort menneskelige kortsyn og egocentriske snævertsyn vil åbenbare, hvem Jesus er, ligesom han gjorde det for Simon Peter, så mennesker ser det, siger det og følger hans vej.

Nu er det jo så let at snakke om, hvad alle andre skal se og sige og gøre. Men det korte af det lange af denne prædiken er vel, at Jesus stopper op på vejen, hvor vi hver især er kommet til, og spørger os: "Hvem siger I, at jeg er?"

Amen.